

## Arrest

nr. 81 899 van 29 mei 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 26 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 13 juli 2011 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 71 349.

1.2. Op 24 augustus 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 13 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

## **“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG**

*Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:*

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.08.2011 (2)*

*Overwegende dat betrokkene op 26.10.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België: hem echter op 26.04.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 13.05.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 18.07.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd: betrokkene hierbij stelt dat zijn leven in Sri Lanka nog steeds in gevaar is: betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een brief van de ambtenaar van Justice of Peace naar voren brengt, waarin zijn problemen bevestigd worden: deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft, waardoor de bewijswaarde gering is: betrokkene tevens een brief naar voren brengt, in de vorm van een fax, waaruit blijkt dat zijn vrouw een klacht heeft ingediend: ook de bewijswaarde van een fax gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene als volgt twee krantenartikels naar voren brengt; deze artikels geen betrekking hebben op de persoon van betrokkene en hij aan de hand van deze artikels niet aannemelijk kan maken dat hij enig gevaar zou lopen indien hij zou terugkeren naar Sri Lanka: de vluchtmotieven van betrokkene bovendien reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag onderzocht werden; de Belgische asielinstanties daarbij van oordeel waren dat de bewering dat betrokkene door het leger zou gevisieerd worden, weinig geloofwaardig was: betrokkene bijgevolg niet aannemelijk kan maken dat hij uit Sri Lanka vertrokken was uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij enig gevaar zou open indien hij aldaar zou terugkeren; voornoemde documenten dan ook met van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft het bewijs dat de vrouw van betrokkene haar juwelen verkocht en dat de vader van betrokkene een juweel schonk aan de LTTE; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag opnieuw in het bezit is van zijn identiteitskaart; dit document louter de identiteit van betrokkene bevestigt, dewelke niet door de Belgische asielinstanties werd betwist; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

**2.1. Verzoeker voert als eerste middel de schending aan “van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet” .**

*Verzoeker betoogt dat de genomen beslissing “volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.*

*De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen.*

*Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door het leger en tevens werd opgepakt en mishandeld door het leger omwille van zijn betrokkenheid bij het LTTE. Verzoeker vervoerde immers als buschauffeur de families van de Tamilstijders.*

*Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker een vonnis bij van een ambtenaar van Justice of Peace waaruit zijn problemen duidelijk blijken en bevestigd worden. Tevens brengt verzoeker een fax bij die hij heeft mogen ontvangen van zijn vrouw waarin duidelijk vermeld staat dat zij een klacht geeft ingediend. Tevens heeft verzoeker een aantal artikels bijgebracht waaruit blijkt dat de situatie in zijn land van herkomst steeds niet verbeterd is en dat er nog steeds onregelmatigheden gebeuren zodat ook verzoeker vreest voor zijn leven indien hij zou dienen terug te keren.*

*Tegenpartij stelt nu dat deze schrijven en fax een gesolliciteerd karakter hebben, en slechts een geringe bewijswaarde. Echter wordt nergens vermeld waarop tegenpartij zich baseert om te stellen dat de brief van de ambtenaar van de Justice of Peace een gesolliciteerd karakter zou hebben of mogelijks vals en niet correct zou zijn.*

*In de beslissing wordt dit alleszins niet voldoende aangetoond zodat ook tegenpartij van een loutere veronderstelling uitgaat, die niet gestaafd wordt door een objectieve en onderbouwde motivering van elementen.*

*Er kan dus niet getwijfeld worden aan de echtheid van dit document en dit document is dan ook wel degelijk een nieuw element dat een tweede asielaanvraag van verzoeker rechtvaardigt samen met de fax van zijn vrouw.*

*Deze twee documenten bevestigen de verklaringen van verzoeker en zijn wel degelijk nieuwe elementen die een tweede asielaanvraag rechtvaardigen.*

*Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.*

*Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wet degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor het leger die hem viseren en verkeerdelijk beschuldigen van een samenwerking met het LTTE. Verzoeker wordt nog steeds gezocht. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.*

*Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.*

*Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat de bijgebrachte documenten een gesolliciteerd karakter zouden hebben tot de vaststelling is gekomen dat de bijgebrachte papieren vals zouden zijn en dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.*

*Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten wet degelijk echt zijn en het verhaal van verzoeker bevestigen.*

*Verzoeker kon deze documenten niet eerder bijbrengen aangezien hij zijn land ontvlucht is voor de problemen die hij daar kende en geen tijd heeft gehad om de nodige stukken te verzamelen. Aangezien deze stukken slechts zijn toegekomen na de afsluiting van de eerste asielaanvraag van verzoeker.*

*Hieruit echter afleiden dat verzoeker valse documenten zou neergelegd hebben is niet correct. Het verhaal van verzoeker is wet degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de concrete situatie ter plaatse.*

*Tegenpartij nooit niet aan dat de bijgebrachte documenten vals zouden zijn of een verkeerde inhoud zouden bevatten. Enkel omdat deze documenten niet in overeenstemming zijn met de motivatie van de weigering van de eerste asielaanvraag van verzoeker, wit nog niet zeggen dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben.*

*Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken vals zouden zijn doch dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.*

*Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat de documenten een gesolliciteerd karakter zouden hebben.*

*In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.*

*Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.*

*Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar die concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.*

*De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.*

*Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.*

*Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.*

*Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.*

*Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.*

*Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.*

*De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.*

*Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.*

*Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.”*

Verzoeker roept als tweede middel de “Schending van de motiveringsplicht” in en betoogt als volgt:

*“Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 13.09.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.*

*De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.*

*Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.*

*De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter zouden hebben. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.*

*De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.*

*Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.*

*Tegenpartij bewijst niet dat de nieuwe stukken vals zouden zijn of dat de inhoud van deze schrijven niet zou kloppen. Tegenpartij gaat van loutere veronderstellingen uit.*

*Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.*

*Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.*

*De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 03.05.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.*

*Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.*

*Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.*

*De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 1 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt, 8 De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)*

*Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.*

*Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.*

*Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2<sup>de</sup> asielaanvraag te rechtvaardigen.*

*Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat dit valselijk stukken zouden zijn. Tot op heden werd dit niet gedaan.*

*De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd.*

*Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 13.09.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen.”*

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daargelaten dat verzoeker incoherent voorkomt waar hij enerzijds stelt dat "Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt" en anderzijds "dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is", blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.4. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede asielaanvraag *“De oorlog in Sri Lanka is voorbij. Maar toch worden de Tamils niet met rust gelaten. Mijn leven is nog steeds in gevaar”* en legde de volgende nieuwe documenten neer:

*“Brief van beambte Justice of Peace waarin staat dat het voor betrokkene gevaarlijk is terug te keren naar Sri Lanka.*

*-Ontvangstbewijs van Tamiltijgers op naam van betrokkenes vader. Betrokkenes vader schonk hen een juweel bestaande uit 16 gram goud).*

*-Artikel getiteld “Wie zin deze rare mensen?” in krant Thinnakurai. Hierin staat dat onbekenden ‘s nacht Tamils lastigvallen die vroeger banden hadden met de LTTE.*

*-Artikel getiteld “Rellen te Navanthurai” in Tamil-krant Valampuri. Hierin staat dat Tamils gestraft worden door het leger, omdat ze onbekenden die ‘s nacht Tamils mishandelden, hadden aangepakt.*

*-Drie ontvangstbewijzen van de juwelier. Betrokkenes vrouw verpande eerst haar juwelen om de vlucht van betrokkene te betalen. Daarna verkocht ze die.*

*-Drie enveloppen waarin betrokkene bovenstaande documenten ontving. Betrokkene ontving deze gisteren.*

*- Fax van brief in Engels op datum van 26.08.2011. Hierin staat dat onbekenden op 11.02.2011 ‘s nachts bij mij thuis langskwamen en mijn vrouw bedreigden. Daarom diende mijn vrouw een klacht in bij het Grama Office, een soort van plaatselijk bureau van de overheid”*

Verzoeker kan niet enerzijds de verwerende partij aanwrijven *“onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken”* en anderzijds menen dat *“Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken”*. Het begrip *“nieuw gegeven”* impliceert niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip *‘nieuwe gegevens’* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt *“De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter zouden hebben. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand”*. Immers de Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, alle nieuwe elementen die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, heeft onderzocht en beoordeeld in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom deze niet nieuwe gegevens heeft aangebracht die een ernstige aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

De bestreden beslissing stelt inzake de *“Brief van beambte Justice of Peace”* dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont, en inzake de *“Fax van brief in Engels”* dat de authenticiteit van een fax niet kan komen vast te staan, zodat de bewijswaarde van deze stukken gering is. Voorts wordt er terecht op gewezen dat de krantenartikels geen betrekking hebben op verzoekers persoon en wordt besloten dat de neergelegde stukken niet van aard zijn de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, die kwam vast te staan naar aanleiding van zijn eerste asielprocedure, te wijzigen.

Verzoekende partij komt niet verder dan te stellen dat de nieuwe bijgebrachte stukken het verhaal van verzoeker ondersteunen en houden *“wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal*

*konden ondersteunen. Tegenpartij bewijst niet dat de nieuwe stukken vals zouden zijn of dat de inhoud van deze schrijven niet zou kloppen”.*

De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, ligt echter bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het is evenmin de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat de verklaringen van verzoeker, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend die afgesloten werd met een negatieve beslissing, onwaar zijn en om de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen wanneer reeds werd vastgesteld dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag bleek *“dat er weinig geloof kan worden gehecht dat u omwille van vermeende banden met “LTTE” door het leger werd geviseerd”* en tevens dat *“In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming”*, en dat wat verzoeker betreft *“kan echter niet overtuigen dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka tot een dergelijk risicoprofiel behoort”*.

In het eerste en tweede middel voert de verzoekende partij een lang, uitgebreid betoog aan, doch beperkt zich hierin voornamelijk tot algemene, theoretische beschouwingen, ongefundeerde verwijten naar de verwerende partij toe, en het louter bevestigen en herhalen van zijn asielmotieven. Derwijze wordt echter geen afbreuk gedaan aan de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoekers toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.5. Verzoeker roept als derde middel de schending in *“van de artikelen 3 en 14 EVRM”*. Hij betoogt: *“De tweede asielaanvraag van verzoek werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid nu hij reeds op 18..08.2011 en bevel ontvangen heeft om het grondgebied te verlaten.*

*De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.*

*Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.*

*Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.*

*Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.*

*De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.*

*De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.*

*Ook de Bengaalse autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens moord. Er is inmiddels een vonnis waarbij verzoeker veroordeeld werd. Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden.*

*Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.*

*Dat dit middel dan ook gegrond is.”*

2.6. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich opnieuw steunt op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij in het verzoekschrift stelt dat *“De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst”* en dat *“Ook de Bengaalse autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens moord. Er is inmiddels een vonnis waarbij verzoeker veroordeeld werd. Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden”*, nu hij nooit gewag heeft gemaakt van dergelijke feiten, noch van problemen in Bangladesh, noch van maffia. Verzoekers argument is dan ook op onjuiste feiten gesteund. Hoe dan ook zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 13 juli 2011, nr. 64 807) hebben zowel de asielaanvraag



van de verzoekende partij als de vraag om subsidiaire bescherming na grondig onderzoek afgewezen om reden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven. Waar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM werd aldus getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 86). Aangezien de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen nieuw element heeft aangebracht die de geloofwaardigheid van haar asielmotieven kan vitiëren, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij ook thans geen concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.7. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de "schending van artikel 5 en 8 EVRM" en betoogt "Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Sri Lanka indien hij gedwongen zou worden om terug naar Sri Lanka te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.8. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot het verwijzen naar haar asielrelaas dat ten gronde werd onderzocht en ongeloofwaardig bevonden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft besloten dat geen nieuwe elementen werden aangebracht die de geloofwaardigheid van de asielmotieven kunnen vitiëren zodat terecht een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Daar waar verzoeker stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in de "levensnoodzakelijke zaken" voor zichzelf en zijn familie, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering nu verzoeker minstens zijn reis naar Europa kon bekostigen. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van verzoeker kan inhouden. Er wordt dan ook geen schending van artikel 5 EVRM aangetoond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betwist niet dat zijn gezin in Sri Lanka en niet in België verblijft maar betoogt zonder enige toelichting dat een gezinsleven in haar land van herkomst *quasi* onmogelijk is. In zoverre verzoeker opnieuw doelt op de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag, kan worden volstaan met de verwijzing naar de afwegingen in bovenstaande middelen. Verzoeker licht evenmin toe waarom zijn goede band met “België” een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM temeer nu zijn familie- en gezinsleven geheel in Sri Lanka ligt en hij, zoals blijkt bij zijn tweede asielaanvraag, nog in nauw contact staat met zijn naasten.

Het vierde middel is ongegrond.

2.9. Verzoeker beroept zich in een vijfde middel op “*Humanitaire gronden*”.

*“Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoekster inmiddels een jaar enkele maanden in België verblijft en hier reeds haar leven opnieuw heeft opgebouwd. Verzoekster is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”*

Wederom dient te worden benadrukt dat het vaste rechtspraak van de Raad van State is dat onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*humanitaire gronden*” blijft verzoeker in gebreke een voldoende duidelijke omschrijving te geven van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de *in casu* bestreden beslissing werden geschonden. Aldus dient te worden vastgesteld dat dit middel in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK